

Na spis: St-1365/19

TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU ZAGREB

Zagreb, 06.03.2020. godine

Predlagatelj: **SBERBANK d.d.**, Zagreb, Varšavska 9, OIB: 78427478595, zastupaju Trpimir Gugić i Lovro Kovačić, odvjetnici iz Gugić, Kovačić & Krivić – odvjetničko društvo d.o.o., sa sjedištem u Zagrebu, Radnička cesta 52/VII;

Predloženi dužnik: **FELICITER d.o.o.**, Sesvete, Marina Studina 40, OIB: 33362149552;

PODNEŠAK PREDLAGATELJA

I. Predlagatelj je zaprimio podnesak dužnika od dana 24.02.2020. god. te se ovim podneskom očituje na isti kako slijedi.

Dužnik u predmetnom podnesku predlaže odbaciti prijedlog predlagatelja za otvaranje stečajnog postupka iznoseći pritom posve neosnovane i bespredmetne tvrdnje.

Suštinski dužnik navodi:

- *Da predlagatelj nije vjerovnik u smislu čl.109. Stečajnog zakona jer nema tražbinu u visini kojoj tvrdi da ima*
- *Da predlagatelj nije vjerovnik u smislu čl.109. Stečajnog zakona jer nema tražbinu s obzirom da je pokrenut parnični postupak na utvrđenje ništetnosti osnove predlagateljeve tražbine*
- *Da se predlagatelj ne može namirivati iz druge imovine predloženog stečajnog dužnika osim nekretnine jer je tako odabrao u predstečajnom postupku, a ako može da to ne može činiti prije 21.03.2026. god. s obzirom da su do toga dana ostali vjerovnici iz predstečajne nagodbe odobrili predloženom stečajnom dužniku poček za otplatu njihovih dugova*
- *Da ne postoji stečajni razlog prezaduženosti dužnika.*

II. Unatoč činjenici da je dana 28.02.2020. god. doneseno Rješenje o pokretanju prethodnog postupka radi utvrđivanja pretpostavki za otvaranje stečajnog postupka, predlagatelj će se ovim podneskom očitovati na navedene tvrdnje predloženog stečajnog dužnika.

III. U odnosu na tvrdnju da predlagatelj nije vjerovnik u smislu čl.109. Stečajnog zakona jer nema tražbinu u visini kojoj tvrdi da ima, predlagatelj ističe da je isti vjerovnik upravo u smislu čl.109. Stečajnog zakona i da njegova tražbina nesumnjivo postoji i da postoji upravo u visini kako to proizlazi iz izvoda iz poslovnih knjiga predlagatelja dostavljenog uz prijedlog.

Međutim, sama visina tražbine će se vrlo lako dokazivati tijekom prethodnog stečajnog postupka i to provedbom financijskog vještačenja, za troškove kojeg vještačenja je Naslovni sud već rješenjem naložio predlagatelju uplatu predujma a predlagatelj je iste već i uplatio.

Dakle, navod dužnika da predlagatelj nema tražbinu u visini koju tvrdi da ima nije točan, ali čak i da je točan, navedeno ne znači da predlagatelj nije vjerovnik u smislu čl.109. Stečajnog zakona, jer njegova tražbina prema dužniku svakako postoji a sama visina predlagateljeve tražbine će se dokazivati tijekom prethodnog stečajnog postupka i nije razlogom za odbačaj prijedloga kako to neosnovano predlaže dužnik.

IV. U odnosu na tvrdnju da predlagatelj nije vjerovnik u smislu čl.109. Stečajnog zakona jer da nema tražbinu zbog toga što je od strane dužnika pokrenut parnični postupak na utvrđenje ništetnosti ugovora koji je temelj predlagateljeve tražbine, predlagatelj navodi sljedeće.

Predlagatelj postojanje svoje tražbine, temeljem odredbe čl.109. Stečajnog zakona, treba učiniti „**vjerojatnim**“. Stranka koja mora činjenice učiniti vjerojatnima, mora navesti te činjenice i ponuditi za njih toliko dokaza da bi sud stekao potrebni niži stupanj uvjerenosti.

Predlagateljeva tražbina nesumnjivo postoji, sama činjenica da je u tijeku parnični postupak radi utvrđenja ništetnosti ugovora o kreditu, ne znači da predlagatelj nije učinio vjerojatnim postojanje svoje tražbine.

Predlagatelj ju je ne samo učinio vjerojatnom, već isti raspolaže **ovršnom** ispravom za svoju tražbinu. U stečajnim postupcima vjerovnici kojima bi tražbina bila osporena imaju pravo glasa ukoliko raspolažu ovršnom ispravom za svoju tražbinu (čl.106. st.2. Stečajnog zakona).

Nadalje, sam Ugovor o kreditu 500894, koji je temelj predlagateljeve tražbine, je i konzumiran, odnosno predlagatelj je temeljem tog ugovora isplatio dužniku ugovoreni iznos kredita

kojeg je dužnik u obvezi vratiti (*dužnik u podnesku od 24.02.2020. god. i potvrđuje da je zaprimio uplatu od predlagatelja!!!*).

U parničnom postupku radi utvrđenja ništetnosti Ugovora o kreditu 500894, kojeg je dužnik pokrenuo isključivo radi pokušaja odugovlačenja naplate, donesena je i prvostupanjska presuda kojom je tužbeni zahtjev dužnika na utvrđenje ništetnosti ugovora o kreditu odbijen!

Dokaz: - uvid u spis P-909/2015 TS Zagreb

Slijedom toga sama činjenica da je u tijeku parnični postupak radi utvrđenja ništetnosti ugovora i sporazuma – ovršne isprave, ne utječe na vjerojatnost postojanja predlagateljeve tražbine i predlagatelj je ponudio za tu činjenicu toliko dokaza da sud može steći potreban niži stupanj uvjerenosti, pa se predlagatelj protivi predloženom prekidu ovoga postupka do pravomoćnog okončanja parničnog postupka.

V. U odnosu na tvrdnju da se predlagatelj ne može namirivati iz druge imovine predloženog stečajnog dužnika osim nekretnine jer je tako „odabrao u predstečajnom postupku“, a ako može da to ne može činiti prije 21.03.2026. god. s obzirom da su do toga dana ostali vjerovnici iz predstečajne nagodbe odobrili predloženom stečajnom dužniku poček za otplatu njihovih dugova, predlagatelj ističe sljedeće.

Predlagatelj je u predstečajnom postupku nad dužnikom koji se vodio pod posl.br. Stpn-205/15 prijavio svoje razlučno pravo i nije se odrekao prava na odvojeno namirenje, što znači da nije sudjelovao u postupku i ne smatra se vjerovnikom predstečajne nagodbe. Stoga, ono što su izglasali drugi vjerovnici se nikako ne može primijeniti na razlučnog vjerovnika, ovdje predlagatelja, pa niti nikakva ograničenja, poček otplate i slično.

Također nije osnovano pozivanje dužnika da se predlagatelj može namirivati samo iz nekretnine a ne i iz druge imovine dužnika zbog toga što je tako „odabrao“ u predstečajnom postupku.

Takva dužnikova konstatacija nije Zakonom o financijskom poslovanju i predstečajnoj nagodbi (dalje u tekstu: ZFPPN) izriekom propisana, dok je s druge strane odredbom čl.336. st.4. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima (dalje u tekstu ZV) jasno propisano da založni vjerovnik može, bio njegov dužnik vlasnik zaloga ili ne, po svojoj volji izabrati hoće li zahtijevati namirenje svoje tražbine ponajprije iz vrijednosti zaloga ili iz imovine svog dužnika, ili istodobno i zaloga i dužnikove imovine.

Što se tiče ZFPPN-a, tim je zakonom propisano da različni vjerovnici ako se nisu odrekli prava na odvojeno namirenje se ne smatraju vjerovnicima predstečajne nagodbe u odnosu na svoje osigurane tražbine i takvi vjerovnici svoje osigurane tražbine namiruju iz predmeta na kojem postoji različno pravo, prema općim pravilima ovršnog prava. Zakon propisuje u članku 81. stavku 5. ZFPPN da ovršne isprave različnih vjerovnika ne gube pravnu snagu glede namirenja na predmetu na kojem postoji različno pravo.

Sama izjava o odricanju ili neodricanju od prava na odvojeno namirenje bitna je za predstečajni postupak i samo u odnosu na njega djeluje, dok izvan tog postupka nema nikakav učinak. Izjava kojom bi se vjerovnik odrekao prava na odvojeno namirenje znači da u samom postupku vjerovnik pristaje sudjelovati i glasovati sa svojom tražbinom, a nikako ne znači da se vjerovnik odrekao založnog prava ili dao brisovno očitovanje. Argumentum a contrario ukoliko se vjerovnik nije odrekao prava na odvojeno namirenje, takva izjava također djeluje samo unutar predstečajnog postupka i znači da vjerovnik u postupku neće sudjelovati jer je njegova tražbina osigurana i on će se namirivati iz osiguranja.

Međutim, sama izjava o ne odricanju od prava na odvojeno namirenje ne znači da time vjerovnik pristaje na bilo kakvo smanjenje svoje tražbine ili djelomični otpis iste ako ju ne uspije namiriti u potpunosti iz predmeta osiguranja.

Dakle, ako se različni vjerovnik ne odrekne odvojenog namirenja, tada se odvojeno namiruje iz vrijednosti zaloga, a ako nakon takvog odvojenog namirenja (i provedenog ovršnog postupka) njegova tražbina ostane djelomično nenamirena, vjerovnik se nesumnjivo, temeljem odredbe čl.336.st.4. ZV-a može namirivati i iz ostale imovine dužnika.

VI. Dužnik također navodi kako nije prezadužen jer nije dospjela niti jedna obveza iz predstečajne nagodbe sklopljene 18.01.2016. god.

Kao što je predlagatelj već u prijašnjim podnescima navodio, stečajni razlog prezaduženosti kod dužnika postoji s obzirom da su obveze veće od imovine dužnika za najmanje 4.417.616 kuna i da dužnik ne radi odnosno ne obavlja nikakvu djelatnost jer iz Bilanci dužnika za razdoblje od 2010. do 2018. godine proizlazi da dužnik nema ni blizu dovoljno kratkoročne ni dugoročne imovine iz kojih će pokriti svoje obveze, da dužnik nema niti jednog zaposlenog radnika u posljednjih 5 godina i da nije ostvario nikakav prihod u posljednjih 5 godina poslovanja.

Dužnik se na navedeno nije niti očitovao, a niti dokazivao suprotno.

Činjenica dospijeca obveza po predstečajnoj nagodbi i eventualna blokada poslovnog računa dužnika od strane nekog od vjerovnika predstečajne nagodbe dovela bi do drugog stečajnog

razloga – nesposobnosti za plaćanje. Međutim, predlagatelj nije podnio prijedlog za otvaranje stečajnog postupka protiv dužnika zbog postojanja razloga nesposobnosti za plaćanje. Kod dužnika očigledno postoji stečajni razlog prezaduženosti, pa predlagatelj predlaže u daljnjem tijeku postupka provedbu financijskog vještačenja na navedenu okolnost i posljedično otvaranje stečajnog postupka nad predloženim dužnikom.

VII. Slijedom svega navedenog, predlagatelj ostaje kod svojeg prijedloga za otvaranje stečajnog postupka nad dužnikom od dana 13.06.2019. god. i predlaže žuran nastavak ovog postupka.

SBERBANK d.d.,
po punomoćniku: